

PAROCHIE VAN DE H. MARTINUS te Groningen

Parochiebrief 2-3-2022

ASWOENSDAG – begin van de Veertigdagentijd

No. 2022.4. (55)

Inhoud:

1. Van de pastoor
2. Gebed voor de Oekraïne
3. Herderlijk schrijven van de bisschoppen bij het begin van de Veertigdagentijd
4. Livestreamvieringen Veertigdagentijd
5. Hoe wij vieren
6. Thuiscollecte
7. Contact

1. Van de pastoor

Begin van de Veertigdagentijd in een wereld met oorlog en onrust

Terwijl veel mensen in Nederland vorige week reikhalzend uitzagen naar het loslaten van de meeste beperkingen in verband met de corona-epidemie en - te oordelen naar de beelden die ik zaterdagochtend op het journaal zag - daarvan direct letterlijk en figuurlijk met volle teugen van gingen genieten, werd elders in Europa het ondenkbare de nieuwe bittere realiteit: oorlog.

Een machthebber die met nationalistische leuzen tegen alle internationale verdragen in een buurland aanvalt. Het gevolg is dood en verderf, stromen vluchtelingen en de angst voor escalatie.

De machthebber in het Kremlin verkoopt dit alles met een hele hoop bombastische retoriek, waarbij hij zijn tegenstanders afschildert als het vleesgeworden kwaad om zijn eigen kwade daden te rechtvaardigen.

Toen ik flarden van die tirades op de televisie zag, be kroop mij het gevoel dat daar de machten van het kwaad, die we veilig opgeborgen dachten, uit de krochten van de hel waren losgebroken.

De klassieke zonden blijken nog springlevend: hoogmoed en eigenwaan, het recht van de sterkste en van het eigenbelang en noem maar op.

Wij mogen weer bij elkaar komen in ons godshuis.

De meeste coronabeperkingen zijn ook daar ingeruild voor vrije keuzen.

Maar in plaats van dit “nieuwe normaal” in de lentezon ongestoord te mogen genieten, wordt dat – althans wat mij betreft – verduisterd door de donkere wolken van onrecht en oorlog.

Wij komen echter niet naar de kerk om daar vanaf de preekstoel het al of niet gekwalificeerde oordeel van de predikant over de wereld waarin wij leven te horen.

Wij komen naar de kerk om het gekwalificeerde oordeel van het Woord met een hoofdletter, van Hem die wij de Vredesvorst noemen te horen.

Woorden die onze menselijke woorden en daden beoordelen en in het juiste, het goddelijke licht zetten. Woorden die onze woorden en daden moeten sturen, zodat we samen kunnen leven in een wereld zoals die door God bedoeld is, een wereld waarin aan God en mensen recht wordt gedaan, woorden die ons hopelijk kunnen helpen om in de wereld waarin wij leven het juiste oordeel te vellen en de juiste daden te stellen.

Het zal daarbij niet in de eerste plaats gaan om het juiste oordeel en de juiste daad in de grote wereld, maar om het juiste woord en de juiste daad van de enkeling en de kleine groep.

Maar het zijn de enkelingen en de kleine groep, die samen de grote wereld vormen en daardoor hebben hun woorden en daden direct invloed op het grotere geheel, ook op een wereld waar oorlog en dreiging van oorlog heersen.

Bovenstaande was het begin van de preek, die ik afgelopen zondag hield in mijn oude parochie Delft. Ondertussen gaat de oorlog in de Oekraïne nog steeds door. Wij mogen hopen op en bidden voor – zoals het in één van de gebeden van ons Kerkboek is verwoord –

“een toekomst vol gerechtigheid en vrede”

en dat zij

“die met macht over mensen bekleed zijn,

zullen dienen tot welzijn,

tot brood, tot vreugde, geluk en vrede

voor allen die uit hun hand moeten eten”.

Verderop op in de parochiebrief kunt u de *boodschap van onze bisschoppen* lezen, die zij schreven n.a.v. de inval in de Oekraïne. Ook vindt u daar een *gebed voor de mensen in de Oekraïne*, die door de Raad van Kerken in Nederland met ons gedeeld werd.

Zondag 6 maart – eucharistieviering met asoplegging

Vandaag als u deze parochiebrief ontvangt, begint de Veertigdagentijd: de voorbereidingstijd op Pasen. Pasen het feest van de overwinning van de liefde op de haat, het feest dat Jezus Christus met zijn doortocht door kruis en graf de macht van kwaad en dood heeft gebroken en nieuw leven brengt voor alle mensen. Ik hoop dat wij, te midden van alle stormen en onrust in de wereld, met die geloofszekerheid in ons hart en ons hoofd de komende weken samen zullen optrekken naar het Paasfeest.

We kunnen in deze tijd van genade – zoals de priefatie van de Veertigdagentijd deze periode noemt – nu weer zonder de meeste beperkende maatregelen vrijuit samenkomen, samen

zingen, samen bidden, samen vieren! Hoe we dat doen, kunt u verderop in de parochiebrief lezen.

Omdat er na overleg toe was besloten om op Aswoensdag geen viering te houden, zal op zondag 6 maart, de eerste zondag van de Veertigdagentijd, de eucharistieviering worden begonnen met de zegening en oplegging van de as.

De vieringen in de veertigdagentijd zijn op de zondagen 6 en 20 maart, 3 en 10 april.

De viering op 10 april is Palmzondag. De palmprocessie en de eucharistieviering zullen we dan samen houden met onze zusters en broeders van de Anglicaanse kerk.

Mocht u toch nog liever niet fysiek aan een viering deelnemen, dan kunt u iedere zondag kijken naar een viering vanuit de kathedrale kerk in Utrecht. Voor die vieringen verwijs ik u naar de vaste rubriek "Livestreamviering".

Augustinus in de Veertigdagentijd - lezen met de bisschoppen

De liturgie van Aswoensdag roept ons in de komende veertig dagen op tot bezinning en gebed en tot het lezen en overdenken van Gods woord. De bisschoppen willen ons daarbij helpen, door het aanbevelen van een boek en ons uit te nodigen daar samen over te spreken. Zij bevelen daarvoor gedeeltes aan uit een van de grootste klassiekers uit de christelijke literatuur: de *Belijdenissen* van de heilige Augustinus.

"Ons hart kent geen rust tot het rust vindt in u," schrijft hij, en de eeuwen door heeft dit bij veel mensen herkenning opgeroepen.

Het levensverhaal, de vragen en de gebeden van bisschop Augustinus worden gelezen in de eigentijdse vertaling van de augustijn Wim Sleddens, in paperback uitgegeven in 2017 bij Damon (ISBN 978 94 6340 122 7, € 24,90).

Het is knap hoe Sleddens (1934-2020) zestien eeuwen weet te overbruggen in een vertaling die hij maakte met parochianen voor ogen, al is volgens de vertaler de eigenlijke overbrugging de persoon van Augustinus zelf. Sleddens: "Augustinus zegt van God dat hij "dieper in mij is dan mijn eigen diepte en ook weer verhevener dan het meest verhevene in mij". Daarop aansluitend zou ik willen zeggen: In de *Belijdenissen* gaat het ook over mijn diepste diepte en het meest verhevene in mij, omdat Augustinus volledig ongedwongen zowel het diepste als het meest verhevene in hem zelf deelt met jou, als lezer, als jij dat wilt".

Op de zaterdagavonden 5, 12, 19 en 26 maart en 2 april houden de bisschoppen van 19.30-21.00 uur een bijeenkomst in Zoom, waarbij leeservaringen worden uitgewisseld. Voor elke week suggereren ze een gedeelte waar de bespreking mee zal beginnen. U kunt zich tot en met donderdag 3 maart inschrijven via een link die u kunt vinden op de website van de landelijke kerk: www.okkn.nl.

Beeld van de H. Augustinus onder de preekstoel van de oud-katholieke parochiekerk van de H. Augustinus te Den Haag.

Herderlijke brief van de bisschoppen

De bisschoppen hebben niet zoals in de voorgaande jaren aan het begin van de Veertigdagentijd een groet aan de gelovigen geschreven, maar zij hebben een oude traditie nieuw leven in geblazen door een *herderlijke brief* aan het begin van de vasten te schrijven. Met woorden van de heilige apostel Paulus en van de heilige bisschop Augustinus proberen zij in deze vastentijd Gods nabijheid in ons leven op het spoor te komen. Ook deze brief heb ik hieronder opgenomen.

15 maart - avond voor belangstellenden: de liturgie van de Goede Week en Pasen

Vlak voordat de corona-epidemie veel van onze parochie-activiteiten onmogelijk maakte, was ik gestart met een aantal avonden rondom thema's die gelieerd zijn aan geloof en kerk-zijn. Die wil ik nu graag weer oppakken. Omdat ons kerkgebouw op veel avonden verhuurd wordt voor koorrepetities – een niet onbelangrijke bron van inkomsten – was het even zoeken naar een geschikte avond. Dat werd de dinsdagavond. Omdat er in mijn agenda ook al een aantal dinsdagavonden bezet stonden, heb ik voor de eerste keer gekozen voor dinsdag 15 maart om 20.00 uur in de gemeentenzaal van de kerk.

Het onderwerp zal dan zijn de vieringen van de Goede Week en Pasen, het hart van het liturgisch jaar, dat we de afgelopen twee jaar niet hebben kunnen vieren. De liturgie van deze dagen brengt ons met haar rijke teksten en symboliek bij de kern van ons christelijk geloof. Volgende week zal ik in een aparte uitnodiging daar nog nader op ingaan. Maar u kunt deze datum nu al vast reserveren.

Kerkebalans - Geef vandaag voor de kerk van morgen

Graag herinner ik u ook nu nog eens aan de actie Kerkebalans. Van de penningmeester hebt u de brief in het kader van deze actie ontvangen. De actie heeft dit jaar als motto: Geef vandaag voor de kerk van morgen. Juist in deze tijd nu wij weer verschillende draden van het kerkelijk leven, die in de afgelopen twee jaren noodgedwongen waren blijven liggen, weer mogen oppakken, is het van belang dat wij daarvoor onze gezamenlijke ook financiële verantwoordelijkheid nemen.

Uit de parochie

In de vorige parochiebrief kon u lezen dat *Grietko Huizinga* weer naar huis mocht terugkeren. Zijn herstel gaat langzaam, maar gestaag. Wij wensen hem en zijn gezin daarbij alle goeds en geduld.

U alle goeds en goede moed toegewenst,
Wietse van der Velde, pastoor

2. Gebed voor Oekraïne

Op de dag van de Russische inval in de Oekraïne schreven onze bisschoppen onderstaande brief aan de pastores en kerkebesturen.

Zusters en broeders,

Het binnenvallen van Oekraïne door Russische troepen en de escalatie van het geweld vervullen ons en velen met ons wereldwijd met schrik en afschuw. We hopen en bidden dat de inbreuk op de nationale soevereiniteit van Oekraïne teruggedraaid en de neerwaartse spiraal van geweld door internationaal eensgezind optreden bestreden en doorbroken kan worden, dat er effectieve steun wordt geleverd tegen de Russische militaire agressie en dat slachtoffers van het geweld geholpen worden.

We vragen uw persoonlijke gebed om een beëindiging van het militaire geweld en het sluiten van een nieuwe vrede. Ook vragen we u om in de voorbeden tijdens de kerkdiensten in het komende weekeinde God om hulp te vragen, met name voor de slachtoffers. En waar mogelijk roepen we u op om uw kerk voor gelovigen, buurtbewoners en anderen open te stellen voor gebed en het opsteken van een kaarsje.

Met broederlijke groet,

+ *Bernd Wallet*
+ *Dick Schoon*

De Raad van Kerken Nederland deelde onderstaand gebed voor de inwoners van de Oekraïne om thuis of in de kerk te bidden, dat ik graag aan u doorgeef.

God van liefde en trouw,

Wij bidden U voor de inwoners van Oekraïne,
voor iedereen die getroffen is door het vreselijke geweld.
In verbijstering zien we de afschuwelijke beelden.
Heer, ontferm U over dit land en haar inwoners.
Laat geweld en wapengekletter stoppen,
de wapens zwijgen.

Wij bidden U voor de Oekraïense gemeenschap in ons land,
zij hebben grote zorgen om familieleden en geliefden.
Heer, wees hen nabij nu alles zo onzeker is,
geef hen moed om vol te houden.

Heer, geef dat vijandsbeelden niet onnodig uitvergroot worden,
maak dat Uw visioen van verzoening en vrede ons hoe dan ook blijft dragen.
Geef dat de stemmen die weg willen blijven bij angst en strijd gehoord worden,
geef wijsheid aan alle betrokken leiders.

Geef dat wapens geen recht van spreken krijgen,
dat vrede gezocht en gevonden wordt.
Toon ons de weg van omzien naar elkaar,
van mildheid, vertrouwen en zachtheid.

Heer, ontferm U over deze wereld,

waarin de onderlinge liefde vaak zo ver te zoeken is,
geef ons uitzicht op Uw hoopvolle toekomst.

In Jezus' naam,
Amen.

3. Herderlijk schrijven bij het begin van de Veertigdagentijd 2022

***Zie, nú is het de tijd van het welbehagen,
zie, nú is het de dag van de redding.***
(2 Korintiërs 6,2)

Zusters en broeders,

De genade van onze Heer Jezus Christus zij met u allen!

Na de voor velen hectische jaren van de coronapandemie zijn we nu getroffen door de escalatie van oorlogsgeweld in Oekraïne. In de kersttijd zingen velen graag van 'vrede op aarde, in de mensen een welbehagen'. Hoe kunnen we zeggen, dat dit een tijd van het welbehagen is?

Natuurlijk, waar onze kerkdeuren in de kersttijd gesloten bleven, komt er nu, vlak voor het begin van de veertigdagentijd anno 2022, een eind aan bijna alle beperkende coronamaatregelen in ons land en daarmee ook in de kerk. Er komt weer ruimte om het parochiële leven op te bouwen, om samen te vieren, elkaar te ontmoeten en alles te doen wat ons tot een levende geloofsgemeenschap maakt. Dat stemt ons dankbaar. We kunnen niet terug naar de vertrouwde wereld van gisteren, het oude 'normaal'. We kunnen wel terug naar de kern. Vanuit de pas op de plaats die de veertigdagentijd ons aanreikt, kunnen we uitzoomen en ons afvragen, waar we mee bezig zijn. De veertigdagentijd is ons gegeven als een tijd om op adem te komen. Om nu de juiste beslissingen te nemen met het oog op morgen. Om waardevolle stemmen te horen die ons de richting wijzen, hoe vandaag, ondanks pandemie, storm en oorlog, een tijd van redding kan zijn.

Met woorden van de heilige apostel Paulus en van de heilige bisschop Augustinus proberen we in deze tijd van welbehagen Gods nabijheid in ons leven op het spoor te komen.

Met Paulus oude woorden opnieuw horen

Als de apostel Paulus aan de christenen in Korinthe de woorden schrijft die wij boven onze brief hebben geplaatst, dan haalt hij de profeet Jesaja aan: "In het uur van mijn genade geef ik je antwoord, op de dag van redding zal ik je helpen" (Jesaja 49, 8 NBV21). Door een herhaald 'nú' toe te voegen laat Paulus oude woorden opnieuw klinken en krijgen ze een actuele en zelfs dringende betekenis: zie, nú is het de tijd, nú is het de dag, doe mee, grijp je kans!

Jesaja kondigt bevrijding aan voor het volk van Juda. De mensen hadden gezien hoe het oude normaal van hun samenleving wreed werd verwoest door oorlogsgeweld. Hun stad met het paleis van koning David en de tempel van koning Salomo waren in rook opgegaan en de leiders van het land waren zelfs in ballingschap naar Babel weggevoerd.

Jesaja had hard gewerkt voor de opbouw van zijn volk, maar het leek allemaal voor niets te zijn. In die uitzichtloze situatie verkondigt de profeet een boodschap van heil en redding. Waar alles verloren lijkt ziet hij voor zichzelf en voor zijn volk een nieuwe toekomst, omdat God vol ontferming is en zijn mensen niet vergeet.

Zes eeuwen later haalt de apostel Paulus de oude profetische woorden aan. Ook Paulus had hard gewerkt en ook hij twijfelde aan het resultaat daarvan. Ook hij weet zich geroepen om grotere dingen te verwachten dan hij al had gezien. Hij deelt de hoop op bevrijding, dit keer niet alleen voor het volk van Israël, maar voor alle volkeren onder de hemel.

Hadden die volkeren dan soms allemaal paleis en tempel verloren? Leefden ze soms allemaal in ballingschap? Wat het eerste betreft: nee, het Romeinse Rijk stond vol met paleizen en tempels. In Athene zag Paulus zelfs een tempel voor de onbekende God, want stel je voor dat je er eentje vergeet! Maar hadden de mensen ook een plek om op adem te komen, een ruimte waar je gezien wordt zoals je bent en bevestigd wordt in je roeping als mens? De Romeinse legers vochten aan de buitengrenzen van het rijk, maar binnen het rijk heerste de *pax romana*, de Romeinse Vrede. Althans, vrede was er voor wie het getroffen had, voor wie zichzelf kon redden, voor wie onafhankelijk van anderen was en niet aangewezen op hulp. Maar als je niet van huis uit het nodige had meegekregen, dan was je aangewezen op hulp of liefdadigheid van anderen, dan deelde je niet in de vrijheid die anderen vierden.

De nieuwe boodschap van bevrijding die Paulus verkondigde, sprak je dan misschien wel aan. Paulus preekt tot Joden en met hen meevierende mensen uit de volkeren over verzoening, dat zoveel betekent als het goedmaken, het herstellen van iets dat verbroken was, het overbruggen van afstand. Welke afstand moest er overbrugd worden? Als Paulus elders schrijft (Galaten 3,28), dat er in Christus jood noch Griek, slaaf noch vrije, mannelijk noch vrouwelijk is, dan laat hij daarmee zien dat die onderscheidingen er nog wel degelijk waren, maar dat ze werden overstegen door een nieuwe roeping, namelijk om christen te zijn en deel uit te maken van het lichaam van Christus, de gemeenschap van de kerk, de mensen die uit ballingschap en onvrijheid zijn verzameld om Gods toekomst tegemoet te leven. Door Christus hebben alle mensen vrije toegang tot God. In Christus heeft God de wereld met zich verzoend.

Deze gelovige opstelling maakte de eerste christenen tot revolutionairen, want alle maatschappelijke en sociale onderscheidingen werden gerelativeerd, alle religieuze voorstellingen moesten wijken voor de onvoorwaardelijke liefde waarmee de Heer God zijn volk naar de vrijheid leidt.

Morgen, altijd maar morgen, waarom niet nú?

Drie eeuwen na Paulus, als Aurelius Augustinus een paar jaar bisschop van Hippo Regius in Noord-Afrika is, schrijft hij zijn bekendste boek, de *Belijdenissen*. Het is een uniek boek in de vroege kerk. De Belijdenissen zou je een egodocument kunnen noemen, een geschrift waarmee iemand eigen ervaringen te boek stelt en zichzelf zodoende laat kennen aan degene die het leest.

Belijden heeft inderdaad die betekenis van 'bekennen', 'je laten kennen' en daarmee gemeenschap hebben met iemand. Waar in de Bijbel die gemeenschap ook seksueel kan zijn en in het Hooglied bezongen wordt als een loflied op het leven zelf, probeert Augustinus in zijn weinig verhullende zelfonderzoek die zinnelijkheid te overstijgen, net zoals Paulus de bestaande maatschappelijke onderscheidingen niet ontkent, maar die in zijn oproep tot geloof overstijgt.

Een van de indrukwekkende passages is de bekering van Augustinus in de tuin van het huis dat hij huurt in Milaan. Hij schrijft: *"Ik wierp me plat op de grond, onder een vijgenboom – precies weet ik het niet meer – en liet mijn tranen de vrije loop. ... En niet precies met deze woorden, maar wel in deze geest riep ik tot u, telkens opnieuw: 'Hoelang nog, Heer? Hoelang nog, Heer? Zal uw woede dan blijven duren? Zult u ons blijven herinneren aan onze zonden van vroeger?' Want die hielden me tegen, dat voelde ik. En ik klaagde maar: 'Hoelang nog, hoelang nog? Morgen, altijd maar morgen. Waarom niet nú? ... En daar hoor ik een stem uit een huis in de buurt telkens weer: 'Neem en lees, neem en lees'. Was het een jongen of een meisje? Ik kon het niet zeggen. Meteen veranderde mijn gezicht en ik begon na te denken of kinderen misschien zo iets zongen bij een spel. Maar ik kon me niet herinneren dat ik het ooit ergens had gehoord. Ik hield mijn*

tranen in en stond op. Ik kon het niet anders verstaan dan als een opdracht van God om het boek open te slaan en de eerste tekst te lezen die ik voor me kreeg” (uit Belijdenissen 8, 28-29). Hij leest dan een vers van Paulus dat spreekt tot zijn hart. De ervaring van Augustinus leidt er toe dat hij zich in de Paasnacht van het jaar 387 door de bisschop van Milaan, de heilige Ambrosius, laat dopen.

Terugziend op deze dag van zijn heil, zegt Augustinus in een preek dat hij steeds opnieuw het voornemen had om zich *een keer* tot God te bekeren. Maar steeds opnieuw stelde hij het uit. “Morgen, altijd maar morgen. Waarom niet nú?” Augustinus betreft deze verzuchting niet alleen op onze bekering tot God, maar op al onze belangrijke beslissingen. Wie geneigd is deze steeds uit te stellen tot morgen, moet beseffen dat morgen altijd in de toekomst zal blijven liggen en nooit werkelijkheid wordt. Alleen vandaag kan je het goede doen wat je doen moet. Alleen nú vinden de veranderingen plaats ten goede. Dit is de dag van het heil.

Tekenen van de tijd

Sinds het verschijnen van de Belijdenissen is er geen eeuw in onze kerkgeschiedenis geweest, dat het boek geen impact heeft gehad en sporen heeft getrokken. En het appel om nú te doen waar het op aan komt klinkt in onze traditie ieder jaar aan het begin van de veertigdagentijd op Aswoensdag met de woorden van Paulus boven onze brief.

Staande in deze traditie worden wij uitgenodigd, ja zelfs uitgedaagd om nú gehoor te geven aan de bevrijding die de Heer God zijn volk brengt. Wat betekent deze bevrijding voor ons, voor mij, voor onze wereld in de tijd waarin wij leven? Waarop hopen wij, wat verwachten wij? Het zijn prangende vragen. Deze veertigdagentijd kan ruimte geven aan deze vragen.

Veel van deze vragen kwamen met extra intensiteit op ons af sinds maart 2020.

Natuurlijk, we hebben nog onvoldoende mentale afstand tot wat we straks wellicht de coronajaren noemen, om deze goed te kunnen overzien. Laat staan, dat we al goed tot ons kunnen laten doordringen wat die twee jaar beperkingen hebben gebracht aan ervaringen, negatief maar misschien ook positief. Daar komt bij, dat het een begrijpelijke menselijke reactie is om na een crisis zo snel mogelijk te willen terugkeren naar wat ‘normaal’ was, de situatie die we kenden en die we onder controle dachten te hebben. Ondertussen hebben we echter nieuwe dingen geleerd en ontdekt, en kunnen we ons afvragen of alles van het oude ‘normaal’ wel terug zou moeten komen.

In de afgelopen jaren hebben velen van ons persoonlijk een ontwikkeling doorgemaakt. Zouden we daaruit lering kunnen trekken voor ons samenleven, ons economisch systeem, ons kerkelijk leven? Aanvankelijk verheugden we ons over schone lucht zonder vliegtuigen en lazen we de voordelen van thuiswerken af aan het gebrek aan files op de snelweg. Sommigen hoopten er op, dat de crisis ons tot een nieuwe orde zou roepen, waarin niet langer een zogenaamd vrije markt en ongebreidelde groei de criteria waren waarop we de kwaliteit van onze samenleving zouden afmeten, maar zaken als duurzaamheid, persoonlijke verantwoordelijkheid, omzien naar elkaar en zorg voor de schepping die God ons heeft toevertrouwd. De regering en de deskundigen die het kabinetsbeleid onderbouwden probeerden met een voortdurend beroep op ‘samen’ het beste te maken van een situatie die voor allen nieuw was. Welke hier herontdekte

waarden zijn blijvend heilzaam voor ons persoonlijk, voor onze samenleving, voor onze kerk?

Naarmate de crisis langer duurde groeide het verzet tegen de opgelegde beperkingen. We zagen hoe ouderen zonder sociale contacten wegwijnden; hoe artsen en verpleegkundigen roeiden met de niet wegbezuinigde riemen die ze hadden; hoe kwetsbare kinderen, jongeren en studenten kostbare jaren in hun ontwikkeling verloren, waarvan het de vraag is in hoeverre dat ooit kan worden ingehaald. Op de weinig sociale media circuleerden complottheorieën en werden beleidsverantwoordelijken uitgescholden en bedreigd. Protestbijeenkomsten maken duidelijk dat mensen niet alleen tegen coronabeperkingen opkomen, maar dat er op vele terreinen grote onvrede en wantrouwen heerst. Nu zal er niemand zijn die plots voor de opwarming van de aarde is, maar wat de één als maatregel tégen die besmetting of opwarming aandraagt – zeg: reductie van de stikstofuitstoot – raakt de ander – zeg: een boer met hart voor het werk – in de bestaanszekerheid. Waar is het werkelijk gemeenschappelijk gedragen alternatief als zelfs onze gekozen volksvertegenwoordigers elkaar in het parlement uitschelden? Waar is dan nog de tijd van het welbehagen, de dag van de redding?

Niet machteloos maar verzoend

Graag dagen we elkaar uit om in deze vastentijd stil te staan en op adem te komen, ons richtend op wat ons voor onze redding wordt aangereikt. De veertigdagentijd is een tijd van inkeer en bezinning ter voorbereiding op het feest van Pasen, wanneer we de opstanding van Jezus uit de dood vieren. En zoals wij als christen belijden: in onze doop zijn wij met Christus gedoopt in zijn dood, om ook met Hem op te staan tot nieuw leven. Jesaja spreekt het volk moed in met zijn aankondiging van bevrijding uit de uitzichtloze situatie van de ballingschap. Paulus actualiseert die boodschap in een maatschappij met goddelijke keizers en machteloze slaven. Augustinus daagt zichzelf en ons uit je persoonlijke keuze nú te maken. De drie heiligen ons voorgegaan spreken vanuit een aanvankelijke worsteling. Als wij de wereldomvattende dreigingen zien die de toekomst niet alleen voor onszelf, maar veel meer nog voor onze kinderen en kleinkinderen onzeker maken, kan ons ook de moed in de schoenen zinken. Ons geloof, gevoed door Jesaja, Paulus en Augustinus, en uitziend naar Gods toekomst, daagt ons vandaag uit om niet aan deze machteloosheid toe te geven, maar om nú gevolg te geven aan onze verzoening met de God van Israël.

In de traditie van onze kerk staat de boodschap van de apostel Paulus dat God in Christus de wereld met zich heeft verzoend hoog aangeschreven. God laat de wereld die Hij geschapen heeft met alles wat daarop leeft niet over aan een onbestemd lot, maar verlost haar uit de zinloosheid. God leidt de wereld naar een nieuwe hemel en nieuwe aarde, en brengt daarmee de schepping tot haar voltooiing en de mens tot zijn bestemming.

In de liturgie vieren we het geloofsgeheim, dat we nú al deelhebben aan de tijd van het ooit volkomen welbehagen en de wereldwijde, kosmische bevrijding. En in ons omzien naar elkaar brengen wij ons geloof in de praktijk. We helpen zoveel als in ons vermogen ligt bruggen te slaan om maatschappelijke, economische of sociale onderscheidingen op te heffen en te bouwen aan een wereld waarin Gods gerechtigheid en trouw elkaar omhelzen.

We hopen dat ieders persoonlijk lezen en overwegen van de heilige schrift in deze tijd, en onze uitwisseling van onze ervaringen bij het lezen van de *Belijdenissen*, bijdragen aan onze voorbereiding op het grote feest van Pasen, de tijd van het welbehagen en de dag van de redding.

Utrecht en Amsterdam, Aswoensdag 2 maart 2022

+ *Barend Theodoor, aartsbisschop van Utrecht*

+ *Dirk Jan, bisschop van Haarlem*

4. Diocesane livestreamvieringen

Iedere zondag en op de belangrijkste feestdagen wordt voor het aartsbisdom Utrecht een *livestreamuitzending* vanuit de *kathedrale kerk te Utrecht* verzorgd.

Op de landelijke website van de OKKN www.OKKN.nl kunt u de link aanklikken.

Aswoensdag 2 maart 2022

Utrecht: 19.30 uur, voorganger pastoor Louis Runhaar.

Zondag 6 maart 2022 – Veertigdagentijd 1

Utrecht: 10.00 uur, voorganger pastoor Henk Schoon.

Zondag 13 maart 2022 – Veertigdagentijd 2

Utrecht: 10.00 uur, voorganger pastoor Louis Runhaar.

Zondag 20 maart 2022 – Veertigdagentijd 3

Utrecht: 10.00 uur, voorganger pastoor Louis Runhaar, en pastoor Henk Schoon.

Zondag 27 maart 2022 – Veertigdagentijd 4 (halfvasten)

Utrecht: 10.00 uur, voorganger pastoor Louis Runhaar.

5. Hoe wij vieren

Per 25 februari verdwenen bijna alle coronamaatregelen die het kerkelijk leven beperkten. Dit betekent voor onze manier van vieren het volgende.

1. De 1,5 meter afstand komt te vervallen.

2. Een vaste zitplaats is niet meer nodig.

N.B. Door het flexibele karakter van de zitplaatsen in de kerk, is het voor iedereen die dat wenst mogelijk om de anderhalve meter afstand te bewaren.

3. Een mondkapje hoeft niet meer gedragen te worden.
4. Omdat het aantal coronabesmettingen nog altijd zeer hoog is, zijn we met zijn allen verantwoordelijk voor elkaar en met name voor de kwetsbaren onder ons. Daarom blijven wij de vredegroet voorlopig uitwisselen op de manier waarop deze sinds maart 2020 gegeven wordt, dus met een hoofdknik of een lichte buiging, waarbij we elkaar “vrede” wensen.
5. De heilige communie wordt weer onder twee gedaanten uitgereikt. Hygiëne blijft ook hier een rol van betekenis spelen. De kelk wordt door een assistent vastgehouden. U kunt de hostie in de wijn dopen, maar niet uit de kelk drinken. Het is de persoonlijke keuze van iedere communicant om de heilige communie onder één of twee gedaanten te ontvangen.
6. De wijwaterbakjes blijven in ieder geval tot Pasen.

Wietse van der Velde, pastoor

6. De ‘thuiscollecte’

U kent allemaal dit zinnetje uit de afkondigingen, de zgn. ‘thuiscollecte’: *“De collecte tijdens het offertorium is bestemd voor het mogelijk maken van onze vieringen”*... Onze vieringen zijn gelukkig hervat, maar nog niet iedereen durft het aan naar de kerk te komen of men is om andere redenen verhinderd om de viering bij te wonen. En toch gaan de kosten gewoon door. Het Bisschoppelijk Bureau herinnerde ons, juist vanwege die doorgaande kosten, de inkomsten uit de thuiscollecten daarom niet te vergeten. Terecht natuurlijk. Verschillende parochies hebben verschillende oplossingen. Wij stellen voor om het simpel te houden. En dat is dat u gewoon af en toe een bedrag overmaakt op de bekende bankrekening van de kerk.

Rekeningnummer van de parochie is:

NL12INGB0003941884 t.n.v. Oud-Katholieke parochie v.d. H. Martinus te Groningen, onder vermelding van ‘thuiscollecte’.

Dan weet Christa wat de bestemming is. (Bijkomend voordeel van overmaken is ook nog dat het daarmee aftrekbaar is van de belastingen).

Contact

Oud-Katholieke parochie van St. Martinus te Groningen

deservitor (waarnemend *pastoor*):

can. drs. Wietse van der Velde,

Jan R. Stuustraat F8,

9663 SE Nieuwe Pekela

tel. 0597 221080/06 481 99 493

secretaris

Renée Lokman

mail: secretaris@groningen.okkn.nl

